Begeleidende brief

Aan: redactie(s), gemeenteraad Zwolle, college van B&W, DeltaWonen en Woonzorg Nederland
Betreft: ingezonden brief over absurde leegstand en uitsluiting op de woningmarkt

Geachte redactie,
Geachte raadsleden en bestuurders,
Geachte medewerkers van DeltaWonen en Woonzorg Nederland,

Bijgaand ontvangt u een ingezonden brief van mijn hand. Ik ben betrokken inwoner van Zwolle, voormalig raadslid, maar bovenal: bezorgde buur. Vandaag liep ik letterlijk naast een jonge vrouw in een rolstoel door mijn flatgebouw. Zij moet haar woning verlaten omdat die niet meer geschikt is. En wat blijkt? In hetzelfde gebouw staan twee passende woningen leeg – maar omdat zij geen 55+ is, mag zij daar niet wonen.

Dat is niet een tekort aan woningen. Dat is een teveel aan regels.

Het stuk dat ik u stuur is boos, en terecht. Want dit raakt niet alleen deze vrouw. Dit staat symbool voor hoe we met mensen omgaan in het huidige woonbeleid. We denken in schotten, in labels, in doelgroepen – maar we vergeten de mens.

Ik roep met deze brief op tot gezond verstand. Tot maatwerk. Tot menselijkheid. En tot het openbreken van systemen die doorstroming blokkeren en betrokken burgers buitensluiten.

Ik stuur deze brief breed rond. Want dit moet gezien worden. En gehoord. En vooral: opgelost.

Met kritische groet en in de geest van Thomas Paine, Joan Derk van der Capellen en Aleida van Steenwijk –

Betrokken activistisch inwoner van Zwolle
Liefhebber van de Verlichting & de kritische geest
✊🕊️

Ingezonden brief

Lege woningen, volle woorden: waarom laten we dit gebeuren?

Ik wil iets vertellen over een ontmoeting. Niet van jaren geleden, maar van vandaag. Samen met een jonge vrouw van 29 in een rolstoel liep ik – of beter gezegd: rolde zij – met mij door ons woongebouw. Ze woont in de wijk, is sociaal actief, drijvende kracht achter buurtlunches, en heeft ambities voor een platform over toegankelijkheid. Een vrouw om te koesteren.

Maar zij moet binnenkort haar woning verlaten. Die is niet langer geschikt voor haar situatie. En nu is de grote angst: moet ze de wijk uit? Moet ze weg van haar netwerk, haar plek, haar toekomst?

En dan gebeurt het volgende. Op de achtste verdieping van ons gebouw staan twee woningen leeg. Wél rolstoelgeschikt. Maar ze worden niet verhuurd. Waarom niet? Omdat het seniorenwoningen zijn. En zij is 29. Dus – en hou je vast – volgens het systeem mag zij daar niet wonen.

Dit is Nederland anno 2025. Waar een woning wél bestaat, wél past, maar niet mag. Waar regels belangrijker zijn dan mensen. En waar een jonge vrouw die al zóveel bijdraagt, moet wachten tot 'het systeem' iets anders voor haar vindt. Iets dat weken, maanden kan duren. Iets dat haar misschien dwingt haar wijk te verlaten.

We moeten het hebben over doorstroom. Over maatwerk. Over de beklemmende bureaucratie die we zelf gecreëerd hebben. DeltaWonen, Woonzorg Nederland – dit is toch niet waarvoor jullie bestaan? En college van B&W, gemeenteraad: hoeveel mensen moeten nog tussen wal en schip vallen voordat deze regels op de schop gaan?

Hoe is dit ooit bedacht? En vooral: waarom houden we het in stand?

We hebben het hier over lege woningen. Over een concrete, passende oplossing. En over een jonge vrouw die alleen maar wil blijven bijdragen aan haar buurt. En toch laat het systeem haar vallen.

Dit moet stoppen. Niet straks. Nu.

Betrokken activistisch inwoner van Zwolle
Liefhebber van de Verlichting & kritische geesten zoals Thomas, Joan & Aleida